

ELIANE ROUSSEL

DOUĂ POVEȘTI CU PAPUȘI

DEUX HISTOIRES DE
PAPOUCH'S

LiterNet

2002

Două povești cu Papuși

de Eliane Roussel

Deux histoires de Papouch's

par Eliane Roussel

Redactor și editor format **.pdf** Acrobat Reader :
Iulia Cojocariu icojocariu@litenet.ro

Text : © 2002 **Eliane Roussel**.

Toate drepturile rezervate autorului.

Traducerea din franceză : Marina Aramă Quarticelli.

Fotografii : **Dinu Lazăr**. Coperta : Iulia Cojocariu.

Rédacteur et éditeur format **.pdf** Acrobat Reader :
Iulia Cojocariu icojocariu@litenet.ro

Texte : © 2002 **Eliane Roussel**.

Tous les droits réservés à l'auteur.

Traduction du français : Marina Aramă Quarticelli.

Photographies : **Dinu Lazăr**. Couverture : Iulia Cojocariu.

© 2002 Editura LiterNet

pentru versiunea **.pdf** Acrobat Reader

Este permisă difuzarea liberă a acestei cărți în acest format, în condițiile în care nu se face nici o modificare a acesteia, și nu se realizează profit în urma acestei difuzări. Orice modificare sau comercializare a acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet este interzisă.

ISBN : 973-8475-04-x

Editura LiterNet

<http://editura.litenet.ro>

office@litenet.ro

© 2002 Editions LiterNet

pour la version **.pdf** Acrobat Reader

La diffusion libre de ce livre est permise dans ce format, à condition qu'aucune modification n'y soit faite et qu'aucun profit ne soit réalisé par sa diffusion. Toute modification ou commercialisation de cette version sans l'accord préalable, par écrit, des Editions LiterNet, est interdite.

ISBN : 973-8475-04-x

Editions LiterNet

<http://editura.litenet.ro>

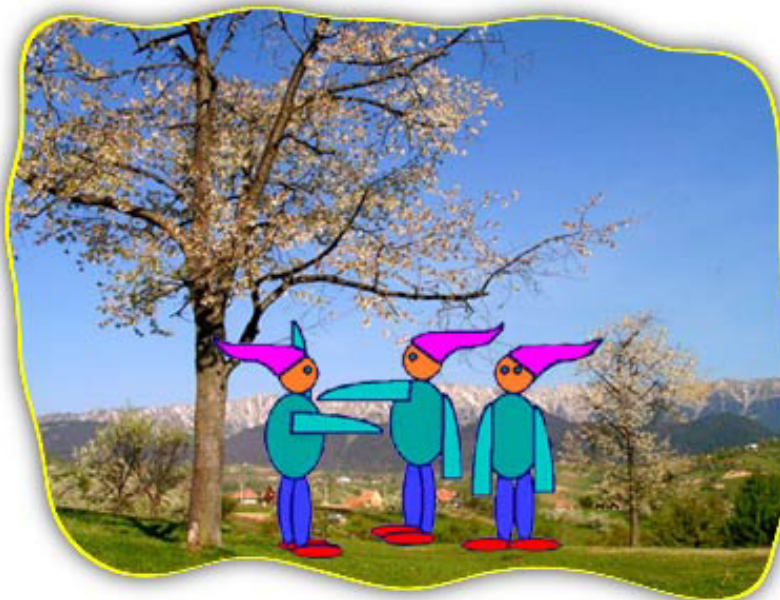
office@litenet.ro

Papușii, bolnavi de tristețe

A fost odată ca niciodată, departe, departe, la poalele unui munte înalt, o Țară mititică, pe nume Țara Albastră. Locuitorii Țării Albastre se numesc Papuși. Ei sunt omuleți mititei, înalți cât două mere puse unul peste altul.

Regele măsoară un măr în plus, că doar de asta este rege. El nu domnește cu adevărat, fiindcă principala sa ocupație, ca și cea a Papușilor, e să joace feste. Papușii se nasc farsori și rămân așa toată viața lor. Țara Albastră răsună de dimineață până seara de râsetele vesele ale Papușilor.

Chiar și noaptea se aud râsete amestecate cu cântecul greierilor pentru că, deși Papușii dorm foarte adânc, visele lor sunt animate de poznele pe care le vor inventa a doua zi.

Les Pàpouch's, malades de tristesse

Il était une fois, loin, loin au pied d'une haute montagne, un tout petit pays. Ce pays s'appelle le Pays Bleu. Les habitants du Pays Bleu s'appellent les Pàpouch's. Ce sont de tout petits bonshommes, hauts comme deux pommes posées l'une sur l'autre.

Leur Roi mesure une pomme de plus, c'est pour cela qu'il est le Roi. Il ne gouverne pas vraiment, car sa principale occupation, comme celle de tous les Pàpouch's, c'est de faire des farces.

Les Pàpouch's naissent farceurs, et le restent toute leur vie. Le Pays Bleu retentit du matin au soir des rires joyeux des Pàpouch's.

Même la nuit, on entend des rires, mêlés au chant des grillons car, si les Pàpouch's ont un sommeil excellent, leurs rêves sont peuplés des farces qu'ils vont inventer le lendemain.

Totuși, tot păcălindu-se unii pe alții, Papușii au ajuns să cunoască toate păcălelile posibile. Chiar și Regele cel cu un măr mai înalt decât supușii săi, care tot inventa păcăleli, sfârși prin a nu mai găsi nici o glumă nouă.

Vezi bine că aceeași farsă repetată de zece ori, de o sută de ori, de o mie de ori, nu mai e cu adevărat hazlie. Iar râsetele Papușilor devin din ce în ce mai stinse, din ce în ce mai rare.

Din câte-și aduc aminte Papușii, în Țara Albastră n-a fost niciodată așa de liniște. Regele, îngrijorat, se hotărăște să ceară sfatul Vrăjitorului Papuș, care locuiește în vârful muntelui. Dis-de-dimineată, se așterne la drum pe jos, fiindcă în Țara Albastră nu sunt nici mașini, nici cai pentru a călători.

Regele e nevoit să meargă trei zile de-a rândul, prin pietre și buruieni. Drumul e foarte obositor dar Țara Albastră a devenit atât de tristă încât regele e gata să meargă oricât de mult, pentru ca Papușii să-și regăsească buna dispoziție.

Pourtant, à force de se faire des farces les uns aux autres, les Pàpouch's connaissent toutes les facéties possibles. Même le Roi qui en inventait, une pomme au-dessus de ses sujets, a fini par ne plus rien trouver de nouveau.

Or, la même farce, répétée dix fois, cent fois, mille fois, ce n'est plus vraiment drôle. Et les rires des Pàpouch's deviennent de moins en moins forts, de moins en moins nombreux.

De mémoire de Pàpouch's, jamais le Pays Bleu n'a été aussi silencieux. Inquiet, le Roi décide d'aller demander conseil au Sorcier Pàpouch', qui habite au sommet de la montagne. Un matin, de très bonne heure, il se met en route, à pied, car au Pays

Bleu, il n'y a ni voitures ni chevaux pour se déplacer. Le Roi doit marcher trois grands jours, dans les cailloux et dans les herbes folles. C'est très fatigant, mais le Pays Bleu est devenu si triste qu'il est prêt à marcher encore bien plus longtemps, pour que les Pàpouch's retrouvent leur bonne humeur.

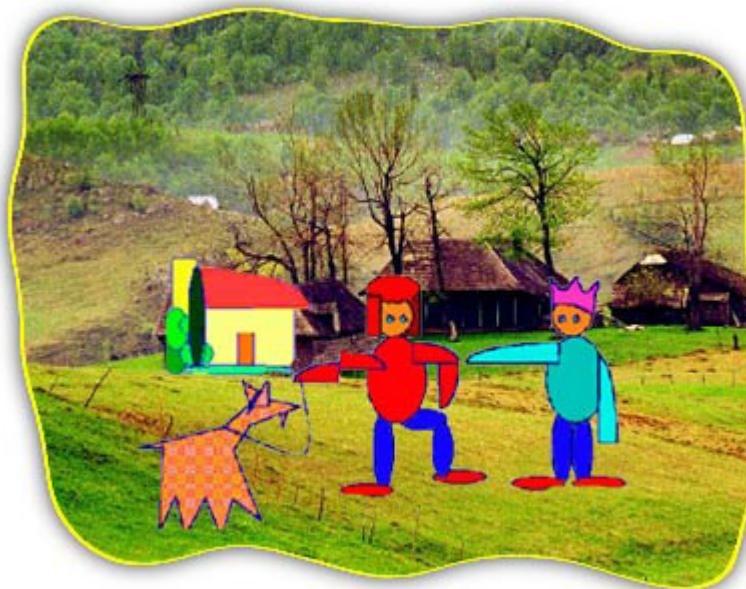
Din fericire pentru el, Vrăjitorul Papuș locuiește la numai trei zile distanță de capitala Țării Albastre. Vrăjitorul îl vede venind și se îndreaptă spre el pentru a-l saluta:

– Îmi faceți o mare onoare, Maiestate, venind până aici! Pot să va ofer nițel lapte înainte de a-mi spune motivul vizitei voastre?

– Cu plăcere, răspunde Regele, fiindcă sunt la capătul puterilor. Și mor de sete!

Vrăjitorul Papuș se repede până în casă și se întoarce imediat, râzând cu lacrimi și trăgând după el... o capră nu prea hotărâtă să-l urmeze:

– Hi, hi, hi! Iată cana dumneavoastră cu lapte, Maiestate! Ha, ha, ha! Nu găsiți că e o cană superbă? Și dacă doriți, Maiestate, vă pot aduce și un pai! Ha, ha, ha! N-am mai râs așa de mulțisor! Mulțumesc, Maiestate, ca mi-ați oferit plăcerea de a vă juca o mică farsă! Ha, ha, ha! Mutra dezamăgită a Regelui amplifică râsetele vrăjitorului. Dar cum Regele e în continuare serios, vrăjitorul se oprește deodată uimit:

Heureusement pour lui, le Sorcier Pàpouch' n'habite qu'à trois jours de marche de sa capitale. Le Sorcier le voit arriver et s'avance vers lui pour le saluer:

– Vous me faites un grand honneur, Majesté, en venant jusqu'ici! Puis-je vous offrir un peu de lait, avant que vous ne m'appreniez l'objet de votre visite?

– Volontiers, répond le Roi, car je suis épuisé. Et je meurs de soif!" Le Sorcier Pàpouch' entre précipitamment dans sa maison et revient presque aussitôt, riant aux larmes et tirant derrière lui ... une chèvre peu décidée à le suivre:

– Hi! Hi! Hi!... Voilà votre bol de lait, Majesté!... Hi! Hi! Hi!... Vous ne trouvez pas que c'est un superbe bol?... Hi! Hi! Hi!... Et si vous le désirez, Majesté, je peux aller vous chercher une paille!...Hi! Hi! Hi!... Il y a longtemps que je n'avais autant ri! Merci, Majesté, de me donner le plaisir de faire une petite farce! Hi! Hi! Hi!...

La mine désappointée du Roi fait redoubler ses éclats de rire. Mais comme le Roi garde son sérieux, il s'arrête soudain, stupéfait :

– Hi! Hi! Hi!... Voilà votre bol de lait, Majesté!... Hi! Hi! Hi!... Vous ne trouvez pas que c'est un superbe bol?... Hi! Hi! Hi!... Et si vous le désirez, Majesté, je peux aller vous chercher

une paille!...Hi! Hi! Hi!... Il y a longtemps que je n'avais autant ri! Merci, Majesté, de me donner le plaisir de faire une petite farce! Hi! Hi! Hi!...

La mine désappointée du Roi fait redoubler ses éclats de rire. Mais comme le Roi garde son sérieux, il s'arrête soudain, stupéfait :

- Ce se întâmplă, Majestate? Pe onoarea mea de Vrajitor, e prima dată când văd un Papuș care nu zâmbește. O epidemie de tristețe a dat peste Țara Albastră? Tristețea e cea mai rea boală pentru un Papuș. În cărțile de medicină scrie ca tristețea poate fi chiar o boală mortală pentru copiii Papușilor.

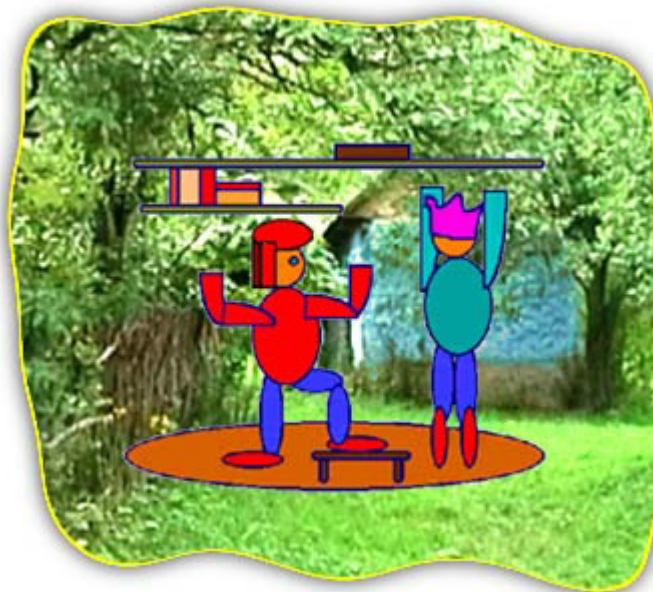
Desigur, n-am putut verifica eu însumi acest lucru, pentru că, Măria Voastră, sunteți primul Papuș pe care-l văd într-o stare ca asta. Din fericire, nu mai sunteți un copil!

Dar spuneți-mi ce fac copiii din Țara Albastră, sper că nu sunt bolnavi?

- Mulțumesc lui Dumnezeu, răspunde Regele, copiii sunt sănătoși!

De fapt sunt singurii care mai râd puțin la poznele pe care le facem. Dar Papușii cei mari pierd plăcerea de a râde și mă tem că răul îi va atinge în curând și pe Papușii cei mici.

De altfel pentru asta am venit să te văd. Sper că în cărțile tale de medicină să găsec remediul acestei ciudate boli.

- Que se passe-t-il, Majesté? Foi de Sorcier, c'est la première fois que je vois un Pàpouch' qui ne sourit pas. Une épidémie de tristesse a-t-elle atteint le Pays Bleu? La tristesse est la pire maladie pour un Pàpouch'. Les livres de médecine disent même que la tristesse peut être une maladie mortelle chez les

enfants Pàpouch's.

Naturellement, je n'ai pas pu le vérifier moi-même, car vous êtes bien le premier Pàpouch' que je vois dans un pareil état. Heureusement d'ailleurs, vous n'êtes plus un enfant!...

Mais, dites-moi, comment vont les enfants du Pays Bleu, ils ne sont pas malades, au moins?

- Dieu merci, répond le Roi, les enfants sont indemnes! Ils sont même les seuls à rire encore un

peu des farces que nous faisons. Mais les grands Pàpouch's perdent le goût de rire et je crains que le mal n'atteigne, sous peu, les petits Pàpouch's.

C'est d'ailleurs pour cela que je suis venu te voir. J'espère que tes livres de médecine m'apprendront aussi le remède à cette étrange maladie.

Vrăjitorul, urmat de Rege și de capră, intră în casă și se duce la o etajeră de unde ia o carte enormă plină de praf. Regele trebuie să-l ajute să coboare cartea de pe etajeră, fiindcă Vrăjitorul nu măsoară decât două mere și jumătate înălțime.

Amândoi citesc cu atenție capitolul despre tristețe din cartea de medicină.

Singurul leac pe care-l găsesc este să-i trimită pe Papușii bolnavi în Țara Oamenilor, însă cartea nu dă nici o lămurire despre asta. Regele și Vrăjitorul sunt foarte supărați fiindcă nici unul nici altul nu cunosc Țara Oamenilor decât din auzite.

Ei se întreabă dacă nu e chiar periculos pentru Papuși să se ducă acolo însă, dată fiind gravitatea bolii, se hotărăsc totuși să încerce tratamentul.

Regele îi mulțumește Vrăjitorului pentru sfaturile cele bune și mai ales pentru că a coborât cartea cea grea de pe etajeră. Vrăjitorul îi oferă o cană cu lapte proaspăt de la capra lui și-l lasă să-și ia drumul spre câmpie.

Le Sorcier, suivi du Roi et de la chèvre, entre dans sa maison et va chercher sur une étagère, un énorme livre tout poussiéreux. Le Roi doit l'aider à descendre le livre de l'étagère, car le Sorcier ne mesure que deux pommes et demi de haut. Tous deux lisent attentivement, dans le livre de médecine, le chapitre

qui parle de la tristesse. Le seul remède indiqué consiste à envoyer les Pàpouch's malades au Pays des Hommes, mais sans donner la moindre précision à ce sujet.

Le Roi et le Sorcier sont très ennuyés, car aucun des deux ne connaît le Pays des Hommes, autrement que par ouï-dire. Ils se demandent même s'il n'est pas dangereux

pour les Pàpouch's de se rendre là-bas, mais devant la gravité de la maladie, ils décident d'essayer quand même le remède....

Le Roi remercie le Sorcier pour ses bons conseils, et surtout pour avoir descendu le gros livre de son étagère. Le Sorcier lui offre un bol de lait tout frais de sa chèvre et le laisse reprendre le chemin de la plaine.

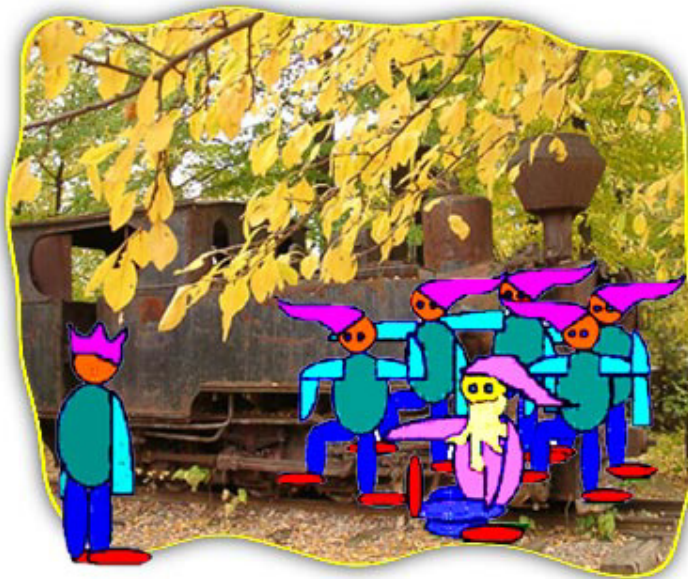

Ajuns în capitala Țării Albastre, Regele îi cheamă pe toți Papușii la Palat și le propune soluția găsită în cartea cea groasă. Papușii sunt foarte speriați și nici unul din ei nu se oferă să meargă în Țara Oamenilor. Situația amenință să se transforme în catastrofă, căci de frică le-a pierit și râsul de pe urmă. Chiar și copiii, văzând fața tristă a părinților lor nu mai fac glume și Regele se teme să nu vadă vreunul căzând mort de tristețe.

De altfel asta s-ar fi putut întâmpla dacă nu intervenea un Papuș bătrân, bătrân, nu mai înalt decât un măr și jumătate. Nu spusese nimic până atunci, fiindcă este un pic surd: îi trebui un timp să înțeleagă despre ce era vorba:

– Iertați-mă, Maiestate, spune cu gravitate bătrânul Papuș, că iau cuvântul în fața tuturor celor adunați aici, însă pot să vă dau niște informații despre Țara Oamenilor....

Papușii tac, Regele la fel, după ce îl roagă pe bătrânul Papuș să le spună ce știe.

En arrivant dans la capitale du Pays Bleu, le Roi convoque tous les Pàpouch's au Palais, et leur propose la solution trouvée dans le gros livre.

Les Pàpouch's sont très effrayés et aucun d'eux n'est volontaire pour aller au Pays des Hommes.

La situation menace de devenir catastrophique, car la peur a fait se taire les derniers rires. Même les enfants, en voyant l'air triste de leurs parents, s'arrêtent de faire des farces et le Roi craint d'en voir tomber un, raide mort, de tristesse. Cela aurait d'ailleurs pu arriver, sans l'intervention d'un Pàpouch' qui ne mesure plus qu'une pomme et demi, tant il est vieux. Il n'a rien dit jusque

là, car il est un peu sourd; alors, il lui a fallu un grand moment pour comprendre de quoi on parlait:

– Excusez-moi, Votre Majesté, dit gravement le vieux Pàpouch', de prendre la parole devant tout ce monde, ici rassemblé, mais je peux peut-être vous renseigner sur le Pays des Hommes....

Les Pàpouch's se taisent, le Roi aussi, sauf pour prier le vieux Pàpouch' de dire ce qu'il sait.

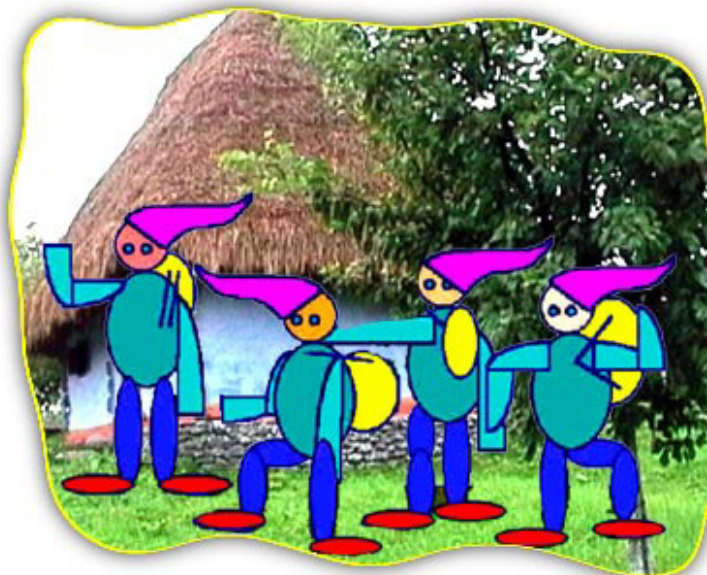
- Știu de la bunicul meu, urmă el.

A mai fost și altădată un Papuș bolnav de tristețe, nu mai înalt decât o jumătate de măr. Vrăjitorul Papușilor din acea vreme le-a explicat că pentru a se face bine trebuie să meargă la Oameni și să le facă trei farse fără a fi recunoscut.

Nu e greu să-i păcălești pe Oameni, fiindcă odată ajunși acolo, Papușii au puterea să se transforme automat într-unul din obiectele sau animalele lor favorite. Dar dacă Papușii sunt recunoscuți de Oameni de trei ori, ceea ce pare puțin probabil, ei trebuie să se întoarcă definitiv în Țara Albastră fără nici o speranță de a se mai face bine...

Încurajați de discursul bătrânului, Papușilor bolnavi le revine pe buze un fel de zâmbet și copiii, răsuflând ușurați, o iau de la capăt cu jocurile și farsele.

Regele îi ajuta să se pregătească pentru expediția lor. A doua zi pornesc, unul câte unul, pentru a nu fi reperați de către Oameni.

- Je le tiens de mon grand-père, continue-t-il. Il y a eu, déjà autrefois, un Pàpouch' malade de tristesse, un Pàpouch' pas plus grand qu'une demi pomme.

Le Sorcier des Pàpouch's de ce temps-là a expliqué que, pour guérir, il devait aller chez les Hommes et leur faire trois farces sans être reconnu.

Il n'est pas très difficile de tromper les Hommes, car en arrivant là-bas, les Pàpouch's ont automatiquement le pouvoir de se transformer en un de leurs objets ou animaux favoris. Mais, si les Pàpouch's sont reconnus trois fois par les Hommes, ce qui paraît bien improbable, ils doivent revenir définitivement au Pays Bleu, et n'ont plus aucun espoir de guérison....

Encouragés par le discours du vieux Pàpouch', les Pàpouch's malades retrouvent un semblant de sourire et les enfants, soulagés, reprennent leurs jeux et leurs farces. Le Roi les aide à préparer leur expédition. Dès le lendemain, ils se mettent en route, séparément les uns des autres, pour diminuer les risques de se faire repérer par les Hommes.

După ce trec frontiera între Țara Albastră și Țara Oamenilor, încep să studieze, ascunzându-se bine, cum trăiesc acești giganți, înalți cât câteva duzini de mere.

Apoi unii după alții se transformă, unul în cal, altul în bicicletă, în haină de blană, în câine, în iepure.

Asta-i distrează grozav, și încetul cu încetul își regăsesc veselia și hazul natural.

Un Papuș – nucă de cocos cade din Turnul Eiffel pe nasul unui parizian;

Un Papuș – peștișor roșu sare din acvariul lui în cada în care face baie un Om-Copil, ceea ce îl sperie pe acesta de mama focului;

un Papuș – oală începe să fiarbă de îndată ce o menajeră aprinde focul;

un Papuș – haină se transformă deodată în Papuș – costum de baie pe spinarea unui Om, aflat în plină iarnă în mijlocul străzii.

În ceea ce-i privește pe Oameni, la început nu dau atenție la ce li se-ntâmplă, și pun aceste incidente pe seama ghinionului sau a întâmplării.

Après la frontière entre le Pays Bleu et le Pays des Hommes, ils commencent à observer, en se cachant bien, comment vivent ces géants hauts comme plusieurs dizaines de pommes. Puis, les uns après les autres, ils se transforment, qui en cheval, qui en vélo, qui en manteau de fourrure, qui en chien, qui en

lapin. Cela les amuse beaucoup, et peu à peu, ils retrouvent leur gaîté et leur naturel farceur. Un Pàpouch' – noix-de-coco tombe de la Tour Eiffel sur le nez d'un Parisien ; un Pàpouch' – poisson-rouge saute de son bocal dans la baignoire où un Homme-Enfant prend son bain, ce qui lui fait très peur; un Pàpouch' – marmite se met à bouillir dès qu'une

ménagère allume son feu; un Pàpouch' – manteau se transforme soudain en Pàpouch' – maillot-de-bain sur le dos d'un Homme, en plein hiver et au milieu de la rue. En ce qui concerne les Hommes, au début, ils ne prêtent guère attention à ce qui leur arrive, mettant tous ces incidents sur le compte de la malchance ou du hasard.

Dar pe măsură ce păcălelile Papușilor se înmulțesc, Oamenii încep să-și pună întrebări și sfârșesc prin a înțelege că aceste farse nu sunt normale.

În fiecare Țară – căci Țara Oamenilor este împărțită în numeroase Țărișoare – Oamenii îi întreabă pe Savanții, Vrăjitorii sau Bătrânii care cunosc Tradiția, ce se întâmplă.

Și nu întârzie să afle că toate aceste ciudate evenimente se datorează Papușilor.

Un Vrăjitor, mai deștept decât alții, găsește chiar o formulă magică și care nu dă greș pentru a-i trimite definitiv la ei acasă pe Papuși, cu riscul de a nu se face bine niciodată.

Și oamenii încep să recite formula imediat ce li se întâmplă ceva anormal.

Din fericire pentru Papușii bolnavi, formula magică sosește prea târziu.

Cu toții i-au păcălit pe Oameni de câte trei ori și au plecat înapoi în Țara Albastră.

Aceasta răsuna din nou de râsete fiindcă Papușii au învățat multe păcăleli în timpul călătoriei lor, în special de la Copiii Oamenilor.

Așa că Papușii s-au întors cu toții acasă.

Toți, în afară de unul...

Mais, au fur et à mesure que les facéties des Pàpouch's deviennent plus nombreuses, ils se posent des questions et finissent par réaliser que tout cela n'a rien de naturel. Dans chaque Pays, car le Pays des Hommes est divisé en de nombreux Sous-Pays, ils interrogent les Savants, les Sorciers ou les Vieillards qui connaissent la Tradition. Et ils ne tardent pas à apprendre que tous ces événements bizarres sont dus aux Pàpouch's.

Un Sorcier, plus astucieux que les autres, trouve même une formule magique et infaillible pour renvoyer définitivement chez eux les Pàpouch's, au risque de les empêcher de guérir à tout jamais. Et les Hommes se mettent à réciter la Formule à tout bout de champ, dès que quelque chose ne leur paraît pas normal.

Heureusement pour les Pàpouch's malades, la formule magique arrive trop tard. Ils ont tous fait leurs trois farces aux Hommes et sont repartis au Pays Bleu qui, à nouveau, baigne dans les éclats de rire, car ils ont appris quantité de nouvelles farces pendant leur voyage, surtout auprès des Hommes-Enfants.

Les Pàpouch's sont donc tous repartis chez eux. Tous, sauf un...

Papușul cel mic

Un mic Papuș care nu era deloc bolnav ci doar curios să-i vadă pe Oameni, a plecat din Țara Albastră în secret, fără să le spună nimic nici părinților lui, nici Regelui. El traversează frontiera aproape de România, într-o zi de iarnă când pământul și apa, acoperite de zăpadă și gheață, nu se deosebesc unul de altul. Zări, pe jumătate acoperită de haina de zăpadă a muntelui, o căsuță de lemn.

Se strecură înăuntru, ascunzându-se cu ușurință sub masă sau după o mobilă, pentru a-i observa pe locuitorii casei.

Afară e foarte frig.

Omul pleacă dis-de-diminează jos în vale, să spargă gheața râului și să prindă pește pentru a se hrăni, el și soția lui. Ea face curat în casă cu o mătură caraghioasă din ramuri uscate. Apoi pregătește o ciorbă care miroase foarte frumos. În timp ce mâncarea fierbe încet pe colțul plitei, ea coase, când râzând, când plângând.

Le petit Pàpouch'

Un petit Pàpouch', pas malade du tout, mais curieux de voir les Hommes, quitte le Pays Bleu en grand secret, sans en parler à ses parents, ni au Roi. Il traverse la frontière près de la Roumanie, un jour d'hiver où la terre et l'eau, couvertes de neige et de

glace, et ne se distinguent pas l'une de l'autre. Il aperçoit, à moitié enfouie sous le manteau neigeux de la montagne, une maisonnette en bois.

Il se glisse à l'intérieur, se cachant facilement sous la table ou derrière un meuble, pour observer les habitants de la maison.

Dehors il fait très froid.

L'Homme part tôt le matin, en bas, dans la vallée, pour casser la glace sur la rivière et pêcher du poisson, pour se nourrir, lui et la Femme. Elle, fait le ménage, avec un drôle de balai en branchages secs. Puis elle prépare une ciorba qui sent délicieusement bon. Pendant que le repas mijote au coin du feu, elle coud, parfois en chantant, parfois en pleurant.

Micul Papuș o place pe Femeie, ea are o voce blândă și nu strigă la soțul ei chiar dacă el intră cu cizmele ude în casă după ce ea a măturat, chiar dacă nu aduce pește, chiar dacă uită s-o îmbrățișeze venind acasă.

Micul Papuș nu e sigur că-l place pe Bărbat, fiindcă are o voce dură, face zgomot când mănâncă mămăligă, ceea ce e absolut interzis în Țara Albastră, și nu-i spune nici trei vorbe pe zi Femeii.

Însă își dă osteneala să spargă gheața și stă ore-n șir în frig, încercând să prindă pește pentru Femeie, deci trebuie să fie totuși bun...

Dar ceea ce-l miră pe micul Papuș e că în această casă călduță și primitoare nu e nici un copil.

Poate de aceea femeia plânge așa de des...

După ce-i studiază discret și în liniște timp de mai multe zile, micul Papuș prinde curaj.

Le petit Pàpouch' aime bien la Femme, elle a une voix douce et ne crie jamais après son mari, même lorsqu'il entre dans la maison avec des bottes mouillées après qu'elle vient de balayer, même lorsqu'il ne rapporte pas de poisson, même lorsqu'il oublie de l'embrasser en arrivant.

Le petit Pàpouch' ne sait pas s'il aime l'Homme, car il a une voix rude, fait du bruit en mangeant sa mamaliga, ce qui est absolument interdit au Pays Bleu, et ne dit pas trois mots par jour à la Femme.

Pourtant, il prend beaucoup de peine à casser la glace et reste des heures entières dans le froid, à essayer d'attraper des poissons pour la Femme, alors, il doit bien être un peu gentil... Mais ce qui étonne le plus le petit Pàpouch', c'est que dans cette maison douillette et accueillante, il n'y a pas un seul enfant.

C'est peut-être à cause de ça que la Femme pleure souvent... Après plusieurs jours d'observation discrète et silencieuse, le petit Pàpouch' s'enhardit.

În timp ce Femeia pregătește ciorba, sare în buzunarul șorțului ei și o ajută să curețe legumele, apoi să le pună în oală, fără să se facă văzut.

Dar când ea deschide dulapul să ia o lingură, nu poate rezista să-i facă o mică farsă.

Repede se transformă în lingură de lemn,

și fără să-și dea seama, Femeia ia Papușul - lingură de lemn să mestece ciorba.

Pisica se freacă de picioarele femeii, atrasă de mirosul bun din cratiță.

Deodată micul Papuș - lingură de lemn sare din mâna femeii și stropește pisica cu supă, iar pisica fuge, furioasă.

Femeia se încruntă, privește gânditoare lingura, apoi supa vărsată pe podea.

Înțelege imediat, căci chiar și în România se știe cine sunt Papușii, chiar și în România se știe formula magică.

Numai că aici se recită pe românește...

Pendant que la Femme fait la ciorba, il saute dans la poche de son tablier et vient l'aider à éplucher les légumes, puis à les mettre dans la marmite, en évitant, bien sûr, de se faire remarquer. Mais lorsqu'elle ouvre le placard pour prendre une cuillère,

il ne peut résister à l'envie de lui faire une petite farce. Vite, il se transforme en cuillère de bois, et c'est le Pàpouch'-cuillère-de-bois que la Femme saisit, sans y prendre garde, pour remuer la soupe. Le chat de la maison se frotte contre les jambes de la Femme, attiré par la bonne odeur qui monte de la marmite. Le petit Pàpouch'-cuillère-de-bois, soudain,

saute des mains de la Femme et fait gicler la soupe sur le chat, qui s'enfuit, furieux. La Femme fronce les sourcils, regarde, pensive, la cuillère, puis la soupe renversée sur le plancher. Immédiatement elle comprend, car même en Roumanie, on connaît les Pàpouch's, car même en Roumanie, on connaît la formule magique. Simplement on la récite en Roumain....

Micul Papuș profită de ezitarea femeii pentru a abandona lingura de lemn și a se transforma în pisică. Și se freacă deja de picioarele Femeii când ea recită – prea târziu:

*Papuș - lingură de lemn
Lingură de lemn Papuș
De-i fi un Papuș
Fă-te la loc Papuș
Și întoarce-te în Țara ta.*

Sigur că lingura de lemn rămâne lingură de lemn și Papușul – pisică scapă numai cu frica. Timp de câteva zile micul Papuș stă cuminte. Dar când vede pisica torcând pe genunchii Femeii, cu ochii pe jumătate închiși, se strecoară spre ea, alungă mâța și-i ia locul. Și începe și el să toarcă de plăcere.

Însă pisica cea adevărată nu e de acord cu asta. Ea refuză să cedeze locul intrusului, miorlăie furioasă și cu părul făcut măciucă, scoate ghearele și se apropie să-l alunge pe cel care a detronat-o.

Le petit Pàpouch' profite de l'hésitation de la Femme pour abandonner la cuillère de bois, et devenir chat. Et il se frotte déjà contre la Femme, lorsque, trop tard, elle récite:

*Pàpouch'- cuillère-de-bois,
Cuillère-de-bois - Pàpouch',
Si tu es un Pàpouch',
Redeviens Pàpouch',
Retourne au Pays des
Pàpouch's.*

Naturellement, la cuillère de bois reste cuillère de bois, et le Pàpouch'-chat en est quitte pour la peur. Pendant quelques jours, le petit Pàpouch' se tient tranquille. Mais, lorsqu'il voit le chat ronronner sur les genoux de la Femme, les yeux mi-clos, pendant qu'elle le caresse et lui parle avec tellement de douceur, il se glisse vers elle, chasse le matou et prend sa place. Et lui aussi ronronne de plaisir. Cependant, le vrai chat ne l'entend pas de cette oreille. Il refuse de céder la place à l'intrus, pousse un miaulement coléreux, et tout hérissé, griffes dehors, s'approche pour chasser celui qui l'a délogé.

Femeia se oprește din mângâiatul Papușului – pisică și privirea ei se mută de la un animal la altul, identice. E uimită și înțelege imediat că una din ele e un Papuș. Din fericire rostește formula magică pisicii celei adevărate:

*Papuș – pisică furioasă
Pisică furioasă – Papuș
De-i fi un Papuș
Fă-te din nou Papuș
Și întoarce-te la tine-acasă.*

Papușul cel mic n-are timp decât să ia forma de Papuș și să se ascundă sub dulapul cu provizii. El hotărăște să fie cuminte pe viitor. Dar îi lipsesc mângâierile Femeii. Și toate cuvintele drăguțe pe care le-a spus pisicii. Totuși nu îndrăznește să ia din nou locul pisicii.

Într-o zi când femeia plânge din nou, fiindcă nu are copii, îi vine o idee. De ce nu s-ar face el un Papuș – copil? Va fi atât de cuminte că ea nu va ști niciodată că e un Papuș, și astfel va putea rămâne cu ea, pentru totdeauna și fără să trebuiască să se ascundă.

La Femme arrête de caresser le Pàpouch' – chat et son regard se pose alternativement sur les deux bêtes, exactement semblables. Elle est stupéfaite et comprend tout de suite que l'un des deux est un Pàpouch'. Heureusement, c'est au vrai chat qu'elle adresse la formule magique:

*Pàpouch'-chat-furieux,
Chat-furieux- Pàpouch',
Si tu es un Pàpouch',
Redeviens Pàpouch',
Retourne au Pays des Pàpouch'.*

Le Petit Pàpouch' n'a que le temps de reprendre sa forme de Pàpouch' et de se réfugier sous le placard à provisions. Il décide de se tenir tranquille, à l'avenir. Mais les caresses de la Femme lui manquent. Et toutes les choses gentilles qu'elle dit au chat; pourtant, il n'ose plus prendre la place du chat. Un jour que la Femme pleure, une fois de plus, parce qu'elle n'a pas d'enfant, il lui vient une idée. Pourquoi ne deviendrait-il pas un Pàpouch'-enfant? Il sera tellement sage qu'elle ne saura jamais qu'il est un Pàpouch', et ainsi il pourra rester avec elle, pour toujours et sans être obligé de se cacher.

Sigur ca nu poate să apară așa, în mijlocul bucătăriei, fiindcă ea ar ști imediat cine e, așa că trebuie să aștepte momentul propice.

Într-o dimineață, Papușul cel mic pleacă din casă odată cu Bărbatul, care pleacă la pescuit mai devreme ca de obicei, fiindcă nu mai e pește în găurile din gheață, în râul din vale.

Papușul cel mic suportă cu curaj aerul rece, ascuns în spatele casei.

Când Bărbatul e destul de departe, se transformă într-un băiețel și vine să bată la ușa.

– Cine e? întrebă Femeia.

– Vă rog, Doamnă, deschideți ușa, e așa de frig afară! Femeia deschide ușa repede și-l vede în fața ochilor pe cel mai drăguț băiețel pe care vi-l puteți imagina.

– Cine ești tu? Ce faci afară singur? Probabil că ești înghețat de frig! Intră, o să-ți dau o cană cu lapte cald, care o să-ți facă bine. Unde sunt părinții tăi?

De ce te-au lăsat afară pe un frig ca ăsta?

Bien sûr, il ne peut pas apparaître comme ça, au milieu de la cuisine, car elle saurait immédiatement qui il est, et il doit attendre un moment favorable.

Un matin, le petit Pàpouch' quitte la maison en même

temps que l'Homme, parti pêcher bien plus loin que d'habitude, car il n'y a plus de poisson, dans le trou dans la glace, dans la rivière de la vallée. Le petit Pàpouch' supporte avec courage l'air glacial, caché derrière la maison. Quand l'Homme est assez loin, il se transforme en petit garçon et revient frapper à la porte.

– Qui est là? demande la Femme.

– S'il vous plaît, Madame, répond le petit Pàpouch', ouvrez-moi, il fait si froid dehors!

La Femme ouvre précipitamment la porte et se trouve devant le plus joli petit garçon qu'on puisse imaginer:

– Qui es-tu? Que fais-tu tout seul dehors? Tu dois être transi! Entre, je vais te donner un grand bol de lait chaud, ça te fera du bien. Où sont tes parents? Pourquoi t'ont-ils laissé sortir par un froid pareil?

- Nu mai am părinți. Sunt singur pe lume. Vă rog, Doamnă, țineți-mă la dumneavoastră. O să fiu cuminte, o să vă ascult, vă promit. Dar vă rog, nu mă dați afară!

Femeia nu e greu de convins, așa de mult își dorește un copil pe care să-l iubească. Nici Bărbatul nu e greu de convins când se întoarce seara cu un coș plin de pește. O să petreacă ceva mai mult timp la pescuit, dar e așa de bucuros să-și găsească nevasta așa de fericită după ce a plâns atât de mult, că nu se mai gândește la frigul mușcător.

Zilele trec, liniștite și fericite până când Bărbatul îi cere femeii să-l învețe pe Copil să citească, fiindcă școala e prea departe ca să-l ducă până acolo.

Dar Papușul cel mic n-are nici un chef să învețe. Preferă să se joace cu pisica sau s-o ajute pe mama lui în bucătărie, sau să meargă cu tatăl lui să spargă gheața, să pună undița-n apă și să prindă pești mișcători.

- Je n'ai plus de parents. Je suis seul au monde. S'il vous plaît, Madame, gardez-moi près de vous. Je serai sage, je vous obéirai, je vous le promets. Mais je vous en supplie, ne me renvoyez pas!

La Femme n'est pas très difficile à convaincre, tant elle désire un enfant à aimer, l'Homme non plus d'ailleurs, quand il revient le soir, avec un plein panier de poissons. Il passera simplement un peu plus de temps à la pêche, mais il est si content de retrouver sa femme si gaie, si heureuse, après avoir tant pleuré, qu'il ne pense même pas au froid

mordant.

Les jours s'écoulent, paisibles et joyeux, jusqu'au jour où l'Homme demande à la Femme d'apprendre à lire à l'enfant, puisque l'école est bien trop loin pour qu'on puisse l'y conduire. Le petit Pàpouch' n'a guère envie d'apprendre. Il préfère jouer avec le chat, ou aider sa mère à faire la cuisine, ou encore aller avec son père casser la glace, tremper son fil dans l'eau et ferrer les poissons frétilants.

Dar părinții nu se lasă, și în fiecare zi el trebuie să ghicească ce scrie în cărți. Într-o seară, după ce tatăl lui a adormit, stă alături de mama lui încercând să descifreze un cuvânt prea greu. Înțelege dintr-o privire ca mama lui nu e atentă. Așa că face cartea să dispară. Însă Femeia observă misterioasa dispariție a cărții și într-o secundă își dă seama că, Copilul, e de fapt un Papuș. Îl privește grav și trist și cu o voce stinsă, începe să rostească:

Papuș - băiețel

Băiețel - Papuș

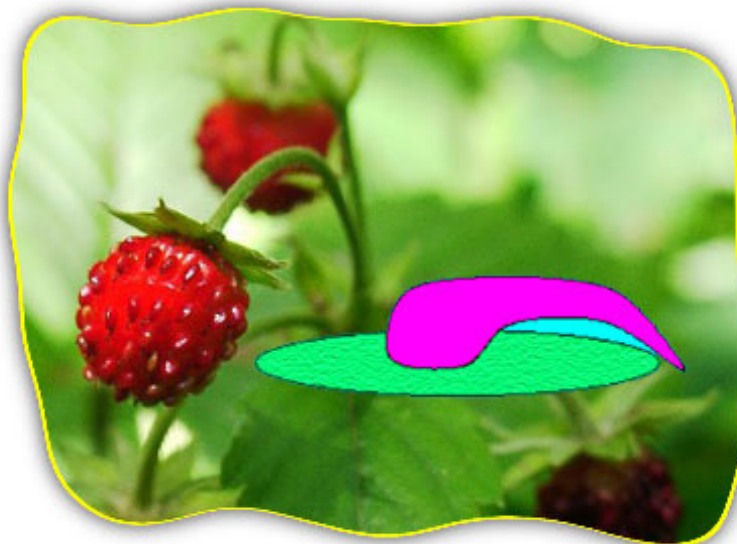
De-i fi un Papuș...

Dar citește așa o disperare în privirea copilului, suferă așa de tare la gândul că-l va pierde pentru totdeauna, încât nu poate spune un cuvânt mai mult.

Se privesc un moment în tăcere, ea desface brațele și copilul vine să se ghemuiască la pieptul ei.

Afară vântul cânta prin munți și prin văi.

În Țara Albastră, Papușii râd și sar în sus de bucurie, gândind că unul dintre ei e fericit în Țara Oamenilor.

Mais ses parents ne cèdent pas, et il doit chaque jour essayer de deviner ce qui est écrit sur les livres. Un soir, quand son père dort déjà, il est assis près de sa mère, essayant à grand peine de déchiffrer un mot trop difficile. Un coup d'œil lui révèle que sa mère est distraite. Alors il fait disparaître le livre. Mais la Femme s'aperçoit de la mystérieuse disparition du livre, et, en une seconde, elle comprend que l'enfant

est, en réalité, un Pàpouch'. Elle le regarde gravement et tristement, et d'une voix à peine audible, commence à réciter:

Pàpouch'-petit-garçon,

Petit-garçon- Pàpouch',

Si tu es un Pàpouch'...

Elle lit un tel désespoir dans le regard de l'enfant, elle souffre si fort à la pensée qu'elle va le perdre pour toujours, qu'elle ne peut dire un mot de plus.

Ils se regardent un long moment en silence, elle ouvre ses bras et l'enfant vient s'y blottir. Dehors, le vent chante dans la montagne et dans la vallée.

Au Pays Bleu, les Pàpouch's rient et sautent de joie, en pensant qu'un des leurs est heureux au Pays des Hommes.